

Arrest

nr. 97 896 van 26 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. FRERE en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 27 januari 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op 28 januari 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 7 augustus 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven van 8 augustus 2012 in kennis gesteld.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit het district Maydan Shahr in de provincie Maydan Wardak, en minderjarig te zijn. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. U verliet uw land van herkomst rond september 2010. U kwam op 27 januari 2011 in België aan, waar u op 28 januari 2011 het statuut van vluchteling aanvraagde.

Volgens uw verklaringen was uw vader een leverancier van brandstof. In de vierde of vijfde maand 1388 volgens de Afghaanse kalender (AK) (juni – augustus 2009 Gregoriaanse kalender, GK) werd uw vader door de Taliban ontvoerd omdat zij erachter waren gekomen dat hij brandstof leverde aan het ministerie van Defensie. Dankzij de bemiddeling van een vriend van uw vader en onder voorwaarde dat hij niet langer brandstof zou leveren aan de overheid, werd hij vrijgelaten. Na zijn vrijlating besloot hij met zijn familie naar Kabul te verhuizen. In de vijfde maand 1389 AK (23 juli – 22 augustus 2010 GK) werd uw oom en broer ontvoerd vanuit jullie huis in Kabul. Er werd losgeld geëist. De politie wist de daders op spoor te komen en slaagde erin uw vader en oom te bevrijden en de daders te arresteren. De daders werden nadien echter vrijgelaten. Een maand later kwamen dezelfde mannen opnieuw naar uw huis. Vanop de eerste verdieping van uw woning zag u hoe ze in de tuin met uw oom en broer spraken waarop ze hen vermoordden. U schreeuwde waarop de mannen ook op u schoten. Vervolgens bent u over de daken weggevlucht naar het huis van uw oom langs moederszijde. De volgende dag hebt u Afghanistan via Pakistan verlaten. U kwam op 27 januari 2011 in België aan, waar u op 28 januari 2011 het statuut van vluchteling aanvraagde.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legt u uw Afghaans identiteitsdocument (taskara) voor, acht kopieën van aankoop- en leveringsbonnen van benzine van uw vaders werk, de briefomslag waarmee deze documenten u werden toegestuurd en een steunbrief van ARIAB.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten dient te worden geconcludeerd dat u geen ernstige elementen aanbrengt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. U hebt evenmin ernstige elementen aangebracht die erop wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 in verband met de subsidiaire bescherming.

Er dient ten eerste te worden vastgesteld dat u vage en incoherente verklaringen hebt afgelegd over de feiten die geleid hebben tot uw vlucht uit Afghanistan, waardoor er niet langer geloof kan worden gehecht aan uw vluchtrelaas. U verklaart in eerste instantie dat uw oom en broer ontvoerd werden in assad, de vijfde maand van 1389 AK, dat zij één maand later werden vrijgelaten en dat zij nog eens één maand later werden vermoord (gehoorverslag CGVS, dd. 21/02/2012, p, 16, 18 en 19). Vervolgens zegt u dat uw oom en broer niet in de vijfde, maar in saratan, de vierde maand, 1389 AK ontvoerd werden (CGVS, p. 23). Wanneer u geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheid, stelt u dat uw oom en broer in assad, de vijfde maand, niet ontvoerd, maar wel vermoord werden. Volgens deze versie van de feiten is er slechts één maand tussen de ontvoering en de moord, hetgeen u ook bevestigt (CGVS, p; 23). Wanneer u erop gewezen wordt dat u eerder had gesteld dat er twee maanden waren tussen de ontvoering en de moord, past u uw verklaringen opnieuw aan en stelt u dat zij niet in de vijfde maand, maar in sumbula, de zesde maand, 1389 AK gedood werden (CGVS, p. 23). Het betreft hier geen detail maar de chronologie van de feiten die geleid hebben tot uw vlucht uit Afghanistan en datum van uw vlucht.

Verder kan u ons niets vertellen over wie uw broer en oom ontvoerd en later vermoord hebben of waar uw broer en oom vastgehouden waren, noch kan u iets vertellen over de ontvoeringsperiode zelf (CGVS, p. 17). Nochtans was de politie erin geslaagd de daders te lokaliseren en te arresteren en hebt u na de ontvoering nog één maand met uw broer en oom samen gewoond. In deze omstandigheden kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat u toch enige informatie kan geven over wie de daders waren, wat er gedurende die maand gebeurd is en waar zij uw oom en broer vasthielden. Uw relaas komt dan ook bijzonder weinig doorleefd over. In deze zin is het eveneens weinig overtuigend dat u niet kan vertellen hoe de ontvoerders erin geslaagd zijn uw huis binnen te dringen (CGVS, p. 17), terwijl het hier toch een erg ingrijpend feit betreft waarvan men zou verwachten dat het achteraf uitvoerig binnen de familie besproken zou worden.

In verband met de nacht waarin uw oom en broer vermoord werden dient opgemerkt te worden dat uw verklaring waarom u, uw broer en oom alleen thuis waren hoogst merkwaardig is. Zo zouden uw twee zussen, uw vader, uw moeder, uw twee broers, de vrouw van uw oom en de zoon van uw oom zijn uitgenodigd, maar niet uw oom, uw andere broer en uzelf (CGVS, p. 24). Een verklaring voor deze vreemde manier van uitnodigen kan u niet geven. Het betreft hier niet louter een detail, aangezien als gevolg hiervan uw oom, uw broer en uzelf in een wel erg kwetsbare positie kwamen, terwijl de ontvoerders van uw oom en broer ondertussen op vrije voeten waren gesteld. Het is

uiterst bevreemdend dat uw familie op dergelijk moment, één maand na de ontvoering en kort nadat de ouders op vrije voeten werden gesteld, niet voorzichtiger te werk zou zijn gegaan.

In verband met de problemen die uw vader in Wardak kende met de Taliban dient te worden vastgesteld dat uw familie een effectief intern vluchtalternatief had gevonden in Kabul en dat jullie voldoende financiële middelen hadden om jullie er te vestigen. Na jullie verhuis van Wardak naar Kabul heeft uw vader niets meer van de Taliban gehoord (CGVS, p. 17). Ook de ontvoering van uw oom en broer in Kabul had volgens uw verklaringen enkel financiële motieven en had voor zover u weet niets met de Taliban te maken (CGVS, p. 16-17). Alhoewel u niet zeker bent over de huidige verblijfplaats van uw moeder, verblijft op dit moment in ieder geval uw oom langs moederszijde nog in Kabul (CGVS, p. 20), waar hij werkt als olieleverancier, evenals leden van uw 'kaum', het bredere familienetwerk dat in Afghanistan fungeert als het belangrijkste sociale vangnet (CGVS, p. 25). Ten aanzien van de problemen met de Taliban dient bovendien te worden toegevoegd dat de bedreiging van de Taliban in Wardak tegen uw vader was gericht (CGVS, p. 17). Uit uw verklaringen blijkt op geen enkel moment dat u zelf ooit door de Taliban werd geïdendeerd of dat u gegronde redenen had om te vrezen dat u in de nabije toekomst door hen geïdendeerd zou worden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu, alhoewel u verklaart uit de provincie Wardak afkomstig te zijn, de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Kabul. U hebt namelijk één jaar effectief in Kabul gewoond, uw oom langs moederszijde woont nog steeds in Kabul, waar hij werkt als handelaar in olie, naast nog andere leden van uw 'kaum' (zie hierboven). Bovendien blijkt uit de documenten die u voorlegt dat uw oom het adres waar u in Kabul verbleef tot kort vóór uw gehoor voor het CGVS nog als afzendadres gebruikte (CGVS, p. 13 en 20). Ook benadrukt u de goede financiële situatie van uw familie (CGVS, p. 16).

Bij evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymmetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bremmbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden geïdendeerd. De gewone Afgaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geïdendeerd.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld

in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande kan er in uw hoofdte geen vermoeden van het bestaan van een 'vrees voor vervolging' in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, weerhouden worden. De door u in het kader van uw asielprocedure voorgelegde documenten (taskara, acht leveringsbonnen van uw vader, de briefomslag en een steunbrief van ARIAB) kunnen het bovenstaande niet wijzigen. De taskara noch de leveringsbonnen bevatten elementen die in deze beslissing in twijfel werden getrokken. De steunbrief van ARIAB herhaalt enkel in het algemeen wat u zelf reeds verklaarde, met name dat u omwille van problemen Afghanistan hebt verlaten, zonder hier evenwel concrete elementen aan toe te voegen.

Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend op datum van 15/07/2011 door de dienst Voogdij betreffende de medische test tot vaststelling van de leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°, 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Programmawet van 24 december 2002 gewijzigd bij de Programmawetten van 22 december 2003 en 27 december 2004, tonen de resultaten van de medische test aan dat ouder bent dan 18 jaar. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/4, § 2, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Verzoeker wenst met betrekking tot de stelling van de commissaris-generaal dat hij vage en incoherente verklaringen heeft afgelegd over de feiten die aanleiding gaven tot zijn vlucht uit Afghanistan en dat de chronologie in zijn relaas tegenstrijdigheden kent, meer bepaald aangaande de ontvoering van zijn oom en broer en de moord op hen, te verduidelijken dat zijn oom en broer ontvoerd werden in de maand saratan, dat zij gedurende een maand opgesloten werden en dat de politie erin geslaagd is om hen te bevrijden. Enkele dagen na hun bevrijding werden ze uiteindelijk vermoord door personen die eveneens in politie-uniform waren gekleed. Verzoeker meent dat er hier waarschijnlijk sprake is van een misverstand, omdat er in werkelijkheid geen maand zit tussen de ontvoering en de moord op zijn broer en zijn oom, maar wel degelijk een maand en enkele dagen.

Naar aanleiding van zijn onwetendheid over de plegers van de moord op zijn oom en zijn broer, stelt verzoeker dat hij na de vrijlating van zijn oom en zijn broer had vernomen dat ze niet exact wisten waarheen ze werden gebracht noch door wie ze juist ontvoerd werden, waarbij verzoeker herhaalt enkel te kunnen bevestigen dat deze personen politie-uniformen droegen. Tevens wijst verzoeker erop dat hij tijdens de ontvoering thuis was maar dat hij aan het slapen was, dat hij door het lawaai is wakker geworden en dat hij om een aantal andere redenen niet heeft kunnen merken hoe deze personen in het huis zijn geraakt.

Met betrekking tot de opmerking van de commissaris-generaal dat het heel vreemd is dat verzoeker, zijn broer en oom alleen thuis waren terwijl de overige familieleden naar een huwelijksfeest waren en dat hij hieromtrent geen aanvaardbare uitleg kan geven, stelt verzoeker dat het echt traditioneel zo is dat wanneer een familie wordt uitgenodigd op een huwelijksfeest, er op de uitnodiging wordt gespecificeerd hoeveel mensen er uitgenodigd zijn, dat het huwelijksfeest plaatsvond in een hotel, dat van zijn familie zeven personen mochten gaan en dat dat de verklaring is waarom verzoeker, zijn oom en broer alleen thuis waren die avond.

Aangaande de bewering van de commissaris-generaal dat verzoeker en zijn familie een effectief intern vluchtalternatief hadden gevonden in Kabul, stelt verzoeker dat de vrijlating van zijn vader al veel moeite had gekost, dat hij via de vriend van zijn broer was vrijgekomen en dat zijn vader, vooraleer vrijgelaten te worden, een verklaring heeft moeten ondertekenen dat hij zich niet meer zou bezighouden met zijn werk. Hierbij stipt verzoeker aan dat er dus wel degelijk problemen waren met de taliban omwille van de professionele activiteiten van zijn vader en dat zijn familie eveneens in Kabul het gevaar voelde naderen aangezien de stad niet ver van hun streek ligt. Verzoeker meent dat er een link is tussen de verschillende problemen aangezien de taliban zijn vader hadden gewaarschuwd dat, als hij nogmaals met de regering zou samenwerken, de familie hiervan de gevolgen zou dragen.

Verzoeker meent omwille van voormelde redenen te moeten concluderen dat de beslissing van het Commissariaat-generaal niet gestoeld is op draagkrachtige motieven en dat deze gebrekkig is.

2.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 48/1 van de vreemdelingenwet aangezien dit wetsartikel niet bestaat.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt echter vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent, nu hij deze motivering zelf in zijn verzoekschrift citeert en aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.4. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker vage en inconsistente verklaringen heeft afgelegd over de feiten die geleid hebben tot zijn vlucht uit Afghanistan, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtrelaas. Vooreerst merkt de commissaris-generaal op dat verzoeker tegenstrijdige en vage verklaringen aflegt aangaande de ontvoering van en de moord op zijn broer en zijn oom en de chronologie van de feiten. Ook blijkt verzoeker luidens de bestreden beslissing niet in staat om te vertellen wie zijn broer en oom ontvoerd en vermoord hebben, waar ze vastgehouden werden, noch over de periode waarin ze ontvoerd waren en dit ondanks het feit dat de politie erin geslaagd was de daders te lokaliseren en te arresteren en dat verzoeker na de ontvoering nog een maand met zijn broer en oom heeft samengewoond. Daarnaast acht de commissaris-generaal de verklaringen van verzoeker over de reden waarom hij alleen thuis was met zijn broer en zijn oom tijdens de nacht waarin deze twee laatstgenoemden vermoord werden, hoogst merkwaardig.

Aangaande de problemen die verzoekers vader in Wardak met de taliban kende, wordt in de beslissing gesteld dat verzoekers familieleden een intern vluchtalternatief in Kabul hadden gevonden en dat zij voldoende financiële middelen hadden om zich aldaar te vestigen. Volgens de commissaris-generaal wordt dit ondersteund door het feit dat zijn vader niks meer van de taliban heeft gehoord, dat er aan de ontvoering van verzoekers oom en broer in Kabul volgens verzoeker zelf enkel financiële motieven ten grondslag liggen en deze niks met de taliban te maken zou hebben en dat, hoewel verzoeker niet zeker is van de verblijfplaats van zijn moeder, verzoekers oom langs moederszijde nog in Kabul verblijft waar hij als olieleverancier werkt. Ook bevinden er zich in Kabul leden van verzoekers "*kaum*". Bovendien merkt de commissaris-generaal op dat de bedreiging door de taliban in Wardak nooit tegen verzoeker zelf was gericht.

Wat de beoordeling van de algemene veiligheidssituatie betreft, meent de commissaris-generaal, hoewel verzoeker zelf uit Wardak afkomstig is, de veiligheidssituatie in Kabul te moeten beoordelen, omdat uit zijn verklaringen kan worden opgemaakt dat hij in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Kabul, gelet op de documenten die hij voorlegde en de goede financiële situatie van zijn familie. Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Kabul, die gestoeld is op de objectieve informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt volgens de commissaris-generaal niet dat er actueel voor burgers een reëel risico op ernstige schade bestaat zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tenslotte vermeldt de commissaris-generaal terloops dat verzoeker, gelet op de negatieve beslissing van de dienst Voogdij genomen op 15 juli 2011, niet kan worden beschouwd als minderjarige.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr.163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden

onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat bepalende ervaringen in zijn leven dermate in het geheugen gegrift staan dat hij daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde dat er op een nacht mannen naar zijn huis kwamen en zijn oom en broer meenamen, waarna een maand later zijn vader werd gebeld om losgeld te eisen, waarbij de ouders dankzij deze telefoon door de politie konden worden opgepakt, maar dat dezelfde mensen weer een maand later opnieuw naar verzoekers huis waren gekomen om zijn broer en oom te vermoorden. De ontvoering zou, volgens de initiële verklaringen van verzoeker, in de maand assad hebben plaatsgevonden (stuk 4, gehoorverslag CGVS 21 februari 2012, p.16), terwijl hij deze ontvoering vervolgens in de maand saratan situeerde (Ibid., p. 23). Na confrontatie stelde verzoeker dat ze in assad werden vermoord (Ibid.). Na expliciet te hebben bevestigd dat er slechts één maand tussen de ontvoering en de moord zat, wees de commissaris-generaal op verzoekers eerdere verklaring dat er twee maanden verstreken waren tussen de ontvoering en de moord (Ibid.). Hierop antwoordt verzoeker enkel dat ze een maand vastzaten en daarna zijn vrijgelaten, om daarna weer te verklaren dat de ontvoerders een maand na de vrijlating van zijn oom en broer weer langskwamen en dat dit in de maand sunbula was en niet in assad (Ibid.). De huidige stelling van verzoeker in zijn middel dat de ontvoering wel degelijk in saratan plaatsvond en dat zijn oom en broer al enkele dagen later vermoord werden en dat er dus een maand en enkele dagen zouden zijn verstreken tussen de ontvoering en de moord, vindt geen enkele steun in het gehoorverslag. Verzoeker kan bijgevolg niet worden bijgetreden waar hij deze tegenstrijdigheid afdoet als een misverstand, omdat nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er tussen de ontvoering en de moord een maand en enkele dagen zouden zijn verstreken, zoals hij thans beweert. Zoals de commissaris-generaal terecht stelt in de bestreden beslissing, kan de inconsistentie met betrekking tot de chronologie van de ontvoering van en de moord op verzoekers broer en oom niet worden verschoond, omdat deze feiten de kern van zijn asielrelaas raken en van hem bijgevolg mag verwacht worden dat hij deze nauwkeurig in de tijd kan plaatsen.

2.7. Verzoeker heft de vastgestelde vaagheid van zijn verklaringen over de plegers van de voorgehouden vervolgingsfeiten niet op door zijn eerdere verklaringen te herhalen. Verzoeker bevestigt zijn onwetendheid en stelt dat hij enkel weet dat de ontvoerders politie-uniformen droegen. Waar verzoeker a posteriori tracht de vreemde gang van zaken te rechtvaardigen waarbij hij, zijn oom en zijn broer alleen thuis waren terwijl de rest van de familie naar een huwelijksfeest was, door te beweren dat het in Afghanistan traditioneel zo is dat er op de uitnodiging staat vermeld hoeveel personen uitgenodigd zijn, dat er zeven personen mochten gaan en dat dat de verklaring is waarom hij, zijn broer en zijn oom alleen thuis waren, merkt de Raad op dat verzoeker de Afgaanse tradities dienaangaande niet in het minst staft met objectieve gegevens. Bovendien brengt hij niets in tegen de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat van de familie van verzoeker zou mogen worden verwacht dat zij meer voorzorgsmaatregelen nam om de broer en de oom, die recent ontvoerd werden, te beschermen indien zij alleen thuis moesten achterblijven. Bijgevolg slaagt verzoeker er niet in om de vastgestelde vaagheden uit te klaren of te weerleggen, waardoor de vaststellingen van de commissaris-generaal als onbetwist en vaststaand worden beschouwd en de Raad deze tot de zijne maakt.

2.8. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat zijn vader problemen zou hebben gekend met de taliban, dat zijn vader door hen ontvoerd zou zijn omdat hij brandstof leverde aan het ministerie van defensie en dat verzoekers vader uiteindelijk is vrijgekomen na bemiddeling door verzoekers broer op voorwaarde dat hij niet meer zou leveren aan het ministerie (stuk 13, vragenlijst DVZ, vraag 5; stuk 4, gehoorverslag CGVS 21 februari 2012, p.17). Na deze feiten zijn verzoeker en zijn familie verhuisd en, ondanks het feit dat hij nog voor de regering werkte, heeft verzoekers vader niks meer vernomen van de taliban (stuk 4, gehoorverslag CGVS 21 februari 2012, p.17). Bijgevolg kon de commissaris-generaal rechtsgeldig besluiten dat de familie een effectief intern vluchtalternatief hadden gevonden in Kabul. Verzoeker tracht thans een link te leggen tussen de problemen die zijn vader zou hebben gekend met de taliban en de problemen die zijn familieleden in Kabul zouden hebben gekend. Uit de bewoordingen dat de familie het gevaar voelde naderen en dat de stad niet ver van hun streek ligt, blijkt echter dat verzoeker loutere

hypotheses oppert, die geen enkele objectieve grondslag hebben. Bovendien gaf verzoeker zelf tijdens zijn gehoor te kennen dat zijn oom en zijn broer ontvoerd werden voor geld (stuk 4, gehoorverslag CGVS 21 februari 2012, p.16), wat hij nogmaals bevestigt door op de vraag van de commissaris-generaal of ze veel geld hadden en ze daarom het doelwit waren het volgende te antwoorden: *“Ja, godszijdank.”* Het lijkt er dan ook op dat de ontvoering van en de moord op verzoekers oom en broer niks met de problemen van zijn vader te maken hebben, maar eerder feiten van gemeenrechtelijke aard zijn. Verzoeker verklaarde verder ook dat hij niet weet of de mensen die zijn oom en zijn broer hebben doodgeschoten iets met de taliban te maken hebben (stuk 4, gehoorverslag CGVS 21 februari 2012, p.17). Bijkomend wenst de Raad op te merken dat het vreemd is dat, hoewel zijn vader sinds ze naar Kabul verhuisd waren nog altijd met de regering samenwerkte en de taliban dit wel zouden geweten hebben, de ontvoerders verzoekers vader niet viseerden en enkel verzoekers oom en broer hebben aangepakt. Indien er een link zou zijn tussen de ontvoerders en de taliban, dan zou men kunnen verwachten dat verzoekers vader ook gevisieerd zou worden, hetgeen in casu niet gebeurde. Bijgevolg dient te worden besloten dat de link tussen de problemen van verzoekers vader en deze van zijn broer en zijn oom geenszins aannemelijk wordt gemaakt en dat bijgevolg niet wordt ontkracht dat de familie van verzoeker in Kabul een intern vluchtalternatief zou hebben gevonden.

2.9. Ter terechtzitting beweerde verzoeker sedert twee weken opnieuw telefonisch contact te hebben met zijn familie in Afghanistan. Enerzijds verklaarde verzoeker dat zijn familie wederom naar Wardak is verhuisd en anderzijds dat er nieuwe bedreigingen van de taliban waren ten aanzien van hem, waarbij zijn vader drie dagen de tijd kreeg om verzoeker uit te leveren. De Raad wijst erop dat het opvallend is dat verzoeker, die allerhande tegenstrijdige verklaringen aflegt over het contact dat hij heeft met zijn familie, plots opnieuw met hen zou hebben getelefoneerd. Zo blijkt dat verzoeker allereerst stelt dat zijn vader spoorloos is en hij niet weet waar zijn moeder woont (stuk 4, gehoorverslag CGVS 21 februari 2012, p.3), later verklaart dat hij geen contact meer heeft met zijn familie in Afghanistan sinds hij in België is (stuk 4, gehoorverslag CGVS 21 februari 2012, p.4) en vervolgens aangeeft enkele dagen geleden documenten te hebben ontvangen van zijn oom aan moederskant, met wie hij af en toe telefonisch contact heeft en aan wie hij zijn adres in België heeft doorgegeven (stuk 4, gehoorverslag CGVS 21 februari 2012, p.13). De verklaringen van verzoeker ter terechtzitting over de wijze waarop het recente telefonisch contact met zijn familie tot stand kwam, zijn bijzonder vaag, zodat ernstig aan de realiteit ervan kan worden getwijfeld. Met betrekking tot zijn blote bewering dat zijn familie wederom naar Wardak zou zijn verhuisd, repliceert de verwerende partij ter terechtzitting dat het bijzonder vreemd zou zijn dat de familie nadat ze vanuit Wardak omwille van problemen aldaar naar Kabul zou zijn gegaan en aldaar een vluchtalternatief zou hebben gevonden, naar Wardak zou terugkeren. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn bewering dat zijn familie opnieuw in Wardak zou verblijven niet in het minst kan staven, waardoor de Raad dit weinig aannemelijk acht. Wat de nieuwe bedreigingen betreft die door de taliban tegen verzoeker zouden zijn gericht en waarbij zijn vader onder druk werd gezet om hem uit te leveren, verwijst de Raad naar de bovenstaande vaststellingen waaruit duidelijk bleek dat de problemen die zijn vader met de taliban zou hebben gekend, niet gekoppeld kunnen worden aan het asielrelaas van verzoeker, waardoor deze bedreigingen volstrekt ongeloofwaardig worden geacht. De beweringen van verzoeker ter terechtzitting werpen in elk geval geen ander licht op de motieven van de bestreden beslissing.

2.10. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas komt verzoeker niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling en kan hij zich ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.11. Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, volgt de Raad de commissaris-generaal waar deze stelt dat er in hoofde van verzoeker een reëel vestigingsalternatief in Kabul voorhanden is, hoewel hij oorspronkelijk afkomstig is uit Wardak. Hierbij kan worden verwezen naar het feit dat verzoeker zelf heeft aangegeven dat ze voldoende financiële middelen hebben (stuk 4, gehoorverslag CGVS 21 februari 2012, p.16) en er nog veel verwanten in Kabul verblijven (stuk 4, gehoorverslag CGVS 21 februari 2012, p.3), waaronder de oom van zijn moeder (stuk 4, gehoorverslag CGVS 21 februari 2012, p. 19-20). In zijn verzoekschrift betwist verzoeker overigens geenszins dat de veiligheidssituatie in Kabul dient te worden onderzocht. Na een onderzoek op basis van de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 17, Landeninformatie, SRB, Afghanistan, Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul, 24 augustus 2011), werd rechtsgeldig besloten dat er aldaar op heden voor burgers geen reëel risico op

ernstige schade bestaat als gevolg van willekeurig geweld zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.12. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/4, § 2 en 48/5 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN